

ка вечерь сѣдаше предъ стаичката си, дрънкаше на китара и унесенъ слушаше тжжната мелодия, съчинена отъ него въ споменъ за нея. И когато слънцето залѣзе, той се убеди, че и тая вечерь ще мине безъ писмо отъ нея.

И китарата зарада, съ тжгата на вечеренъ здрачъ. спусналъ се надъ чуждъ край, съ копнежитѣ на недосънуванъ сънъ. Той дрънкаше струнитѣ и мислѣше по нея; блѣнуваше по нейното пристигане ненадежно. Малко ли пѣти му е правила изненади. Тя е сжщество на изненадитѣ! Тя е въплотение на женствнность и черодейство! — въздъхна той.

Има мжка по-сладка отъ радостта; има буря по-мила отъ тишината. Мжката по-близка надежда е тази сладость; бурята предъ пролѣтна усмивка е тази мила-вость. Защото кога настане щастието — мжката по него става свиденъ блѣнъ. Кога дойде пролѣтъ — бурята, въ чието бучение прокълнава развилия се храстъ — добива частица отъ духътъ, който е творилъ.

Стойко Габара се измъчваше въ самотность, ала сладка бѣше тази мжка. Защото самотната мжка го приближаваше до Елена; той страдаше въ вълнитѣ на ожиданието, но чувствуваше, че ожиданието възражда сърдцето.

Китарата ридаеше.

Нощта се снишаваше въ хълмести кржгозори; отъ къмъ морето полѣхна хладенъ вѣтрецъ.

Стойко Габара, спрѣ птглелъ ъ една звезда, която му напомняше за нея и още по-увлечено дрънкаше струнитѣ на китарата.

Въ сѣнката на разлистенъ бадемъ се таеше жена въ тъменъ костюмъ. Тя слушаше пѣсенъта на китарата и когато той се спрѣ за мигъ — тя се приближи съ леки стѣпки и му затули очитѣ съ прѣсти.

Той не можеше да повѣрва очи.

И чакъ кога тя го прегърна и устнитѣ ѝ се впиха